

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/100/2020
Identifikačné číslo spisu: 4615209976
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Lubor Šebo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:4615209976.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: X. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. O. G. XXXX/XX, J. zastúpeného JUDr. Petrom Arendackým, advokátom so sídlom Železničiarska 13, Bratislava proti žalovanému: ZKW Slovakia, s.r.o., so sídlom Bedziarska cesta 679/375, Krušovce, IČO: 36 657 913 za účasti Úradu komisára pre osoby so zdravotným postihnutím, so sídlom Račianska 153, Bratislava, zast. JUDr. Zuzanou Stavrovskou, komisárkou pre osoby so zdravotným postihnutím, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a o náhradu mzdy, vedenom na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 4Cpr/7/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 14. novembra 2019 sp.zn. 8CoPr/3/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie odmieta.

Žalovanému voči žalobcovi nepriznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Topoľčany (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č.k. 4Cpr/7/2015-131 zo dňa 15. marca 2016 určil, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou podľa § 63 ods.1 písm. c) zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce (ďalej len „ZP“) zo dňa 30. júla 2015 danou žalovaným žalobcovi je neplatné a pracovný pomer trvá, žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy v sume 1.417,- eur, žalovaného zaviazal zaplatiť na účet súdu súdny poplatok a žalobcovi priznal náhradu trov konania v sume 220,44 eur.

1.1 V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobca sa žalobou domáhal určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. c) ZP. V priebehu konania rozšíril žalobu o nárok na náhradu mzdy vo výške 820,- eur mesačne od 01.10.2015 do doby, pokiaľ mu žalovaný umožní vykonávať prácu. Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania preukázané, že žalobca je zamestnaný u žalovaného na základe pracovnej zmluvy zo dňa 20.08.2012. Listom zo dňa 30.07.2015 žalovaný skončil pracovný pomer so žalobcom výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. c) ZP s tým, že pracovný pomer sa skončí uplynutím dvojmesačnej výpovednej lehoty, na čo mu žalobca oznámil, že nesúhlasí s výpoveďou a trvá na ďalšom zamestnávaní. Dňa

15.07.2015 žalovaný písomne potvrdil žalobcovi, že od vzniku jeho pracovného pomeru je vedený ako čiastočne invalidný. Žalovaný v priebehu konania listom zo dňa 17.12.2015 vyzval žalobcu, aby sa bezodkladne v najbližší pracovný deň dostavil do jeho sídla, kde mu bude prideľovať prácu do právoplatného skončenia predmetného súdneho konania. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, nakoľko bolo nesporné, že žalobca bol vedený u žalovaného ako zamestnanec so zdravotným postihnutím, pričom žalovaný mu dal výpoveď podľa § 63 ods.1 písm. c) ZP bez predchádzajúceho súhlasu príslušného úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, preto súd určil, že výpoveď daná žalobcovi je neplatná. Vzhľadom na uvedené sa súd prvej inštancie ďalej nezaoberal dôvodmi neplatnosti výpovede. Žalobca do skončenia výpovednej doby pracoval u žalovaného na základe pracovnej zmluvy, ktorej obsah bol zmenený dohodou v časti dĺžky pracovného času na 20 hod. týždenne s účinnosťou od 01.08.2015. Žalovaný zistil priemerný zárobok žalobcu v rozhodujúcom období, ktorým je tretí kalendárny štvrtrok roku 2015, keď priemerný mesačný zárobok žalobcu predstavuje 445,05 eur. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovi príslúcha náhrada mzdy za obdobie od 01.10.2015 do 08.01.2016, kedy žalovaný umožnil žalobcovi pokračovať v práci spolu v sume 1.417,- eur

1.2 Doplnčiacim rozsudkom č. k. 4Cpr/7/2015- 207 zo dňa 13. decembra 2016 súd prvej inštancie žalobu vo zvyšnej časti týkajúcej sa náhrady mzdy nad sumu 1.417,- eur zamietol, keďže v rozsudku č.k. 4Cpr/7/2015-131 zo dňa 15. marca 2016 nebolo rozhodnuté o zvyšku uplatneného nároku žalobcu na náhradu mzdy nad sumu 1.417,- eur.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo dňa 14. novembra 2019 sp.zn. 8CoPr/3/2017 neprípustil zmenu žaloby, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s doplnčiacim rozsudkom v napadnutom zamietajúcom výroku a v časti náhrady trov konania a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v potrebnom rozsahu, na základe vykonaných dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a v celom rozsahu sa stotožnil s právnymi závermi súdu prvej inštancie.

2.1 Odvolací súd považoval námietky odvolateľa, že súd prvej inštancie sa nezaoberal nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania a nedodržaním podmienok podľa § 13 ZP za nedôvodné. Odvolací súd k námietkam, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s diskriminačným dôvodom výpovede žalovaného danej žalobcovi uviedol, že súd prvej inštancie vyhovel žalobe v časti o určenie o neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou dôvodiac, že absentoval predchádzajúci súhlas príslušného úradu práce, sociálnych vecí a rodiny ako hmotnoprávna podmienka výpovede, a preto nebol daný zákonný dôvod, aby vo veci ďalej posudzoval žalobcom namietaný dôvod neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Odvolací súd považoval za neprípustný odvolací dôvod, ktorým žalobca namietal neplatnosť zmeny pracovnej zmluvy zo dňa 31.07.2015 poukazom na to, že tento odvolací dôvod nebol v konaní pred súdom prvej inštancie použitý.

2.2 Odvolací súd k nesúhlasu žalobcu s dĺžkou doby, za ktorú mu súd prvej inštancie priznal náhradu mzdy a s výškou priznanej náhrady mzdy uviedol, že súd prvej inštancie rozhodol vecne správne. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalovaný umožnil žalobcovi vykonávať prácu za trvania súdneho konania, keď v písomnom vyjadrení k žalobe zo dňa 17.12.2015, ktoré bolo doručené cestou právneho zástupcu žalobcu k rukám žalobcu dňa 09.01.2015, vyzval žalobcu, aby sa bezodkladne v najbližší pracovný deň dostavil do sídla žalovaného, kde mu po splnení zákonných podmienok bude prideľovať prácu do právoplatného skončenia predmetného konania.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej len „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

3.1. Dovolanie odôvodnil nepreskúmateľnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu, nesprávnymi závermi o nedôvodnosti odvolania v časti, že súd prvej inštancie sa nezaoberal porušením práv žalobcu nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania a nedodržaním podmienok podľa § 13 ZP. Dovolateľ

poukázal na to, že už v žalobe argumentoval, že dôvodom neplatnosti bolo porušenie zásady rovnakého zaobchádzania a že žalovaný porušil § 55 ods. 1 a 2 písm. a) ZP.

3.2 Z obsahu žaloby, ako aj z ďalších podaní, je zrejme, že okrem iných skutkových a právnych okolností opiera svoje nároky z neplatnej výpovede aj o tvrdenia, že zo strany žalovaného došlo k priamej diskriminácii z dôvodu nedodržania rovnakého zaobchádzania z dôvodu zdravotného postihnutia. Súd sa nezaoberali diskriminačným dôvodom neplatnosti výpovede, tento postup neodôvodnili, čím bolo porušené základné právo žalobcu na spravodlivý proces. Súčasne vzhľadom na uznesenie NS SR sp.zn. 5Cdo/56/2014 ide o postup v rozpore s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu. Súd prvej inštancie pochybil, ak sa nezaoberal žalobou v časti diskriminácie, nepripustil rozšírenie žaloby o reštitučný návrh na zaplatenie nemajetkovej ujmy a nerozhodol o zmene žaloby, ktorú žalobca uplatnil listom zo dňa 03.02.2016. V súlade so závermi ustálenej judikatúry možno konštatovať, že súd tým že konal, zavinil, že predmet konania nebol ustálený, pričom táto vada mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Už na základe tohto dôvodu bol odvolací súd povinný napadnuté rozhodnutie zrušiť, bez toho aby posudzoval opodstatnenosť uplatnených odvolacích dôvodov (uznesenie NS SR 4Cdo/373/2015 z 24.05.2016). Dovolateľ ďalej nesúhlasil, že námietka neplatnosti zmeny pracovnej zmluvy zo dňa 31.07.2015 je poukazom na § 366 písm. d) CSP v odvolacom konaní nepripustná, keď súdy mali aj bez návrhu prihliadať na absolútnu neplatnosť dohody o zmene pracovnej zmluvy (NS SR 30Cdo/2373/2012, 4Cdo/217/2007).

3.3 Vo vzťahu k výzve na nástup do práce dovolateľ namietol, že táto mu nebola riadne doručená a zároveň je v rozpore so zákonom, nakoľko ho vyzýva na výkon práce, ktorú podľa lekárskeho posudku zo zdravotných dôvodov nie je schopný vykonávať. Teda aj keby bola predmetná výzva riadne doručená žalobcovi, nemohla vyvolať účinky s ňou spojené podľa § 79 ods. 1 ZP (R 31/1980). Žalobca namietol, že obdobie, za ktoré mu súdy mali priznať náhradu mzdy bolo do 15.03.2016, t.j. do rozhodnutia súdu prvej inštancie a rovnako namietol výšku priznanej náhrady mzdy, keď zmenou pracovnej zmluvy nebola zmenená výška mzdy za mesiac, ktorá predstavovala 700,- eur. Pochybenie súdov pri rozhodovaní o tomto nároku spočíva aj v tom, že z rozsudkov nie je zrejme ako vypočítali zo mzdových listov žalobcu priemerný zárobok, a teda rozsudky sú v tejto časti nepreskúmateľné (R 46/1985) a ich závery spočívajú na nesprávnom právnom posúdení otázky, ktorá nebola v praxi dovolacieho súdu osobitne riešená.

3.4 Žalobca žiadal, aby Najvyšší súd SR zrušil rozsudok odvolacieho súdu a mu vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že výrok rozhodnutia o neplatnosti výpovede neobsahuje dôvod, pre ktorý súd posúdil výpoveď ako neplatnú, žalobca teda primárne svojím dovolaním napáda odôvodnenia rozsudkov, čo je nepripustné. Ak by súd skúmal tvrdenia žalobcu o diskriminačnom postupe žalovaného, a ak by sa tieto tvrdenia preukázali, nemohli by znamenať iný výrok ako ten, že výpoveď je neplatná. Žalovaný v súvislosti s doručením výzvy na nástup do práce poukázal na judikatúru, podľa ktorej aj keď ZP v § 38 upravená povinnosť doručovať do vlastných rúk, nesplnenie tejto podmienky nie je potrebné, ak sa preukáže, že došlo k doručeniu (Rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/218/2007 zo dňa 13. októbra 2008).

5. Najvyšší súd SR (ďalej aj „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1, 2 CSP), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

6. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

8. Dovolateľ tvrdil, že k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces došlo tým, že súd prvej inštancie sa nezaoberal nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania a podmienok podľa § 13 ZP, tým že sa nezaoberal dôvodom neplatnosti výpovede z dôvodu porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a nepripustil rozšírenie žaloby o náhradu nemajetkovej ujmy ako aj tým, že nerozhodol o zmene žaloby, ktorú žalobca uplatnil listom zo dňa 03.02.2016. Žalobca ďalej namietol tvrdenie odvolacieho súdu o neprípustnosti námietky neplatnosti dohody o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 31.07.2015. Dovolateľ ďalej namietol riadne doručenie výzvy na nástup do zamestnania, obdobie priznanej náhrady mzdy a rovnako jej výšku.

9. Dovolací súd k dovolacej námietke vo vzťahu k odôvodneniu rozhodnutia súdov nižších inšancií odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 01. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať za aktuálne a pre súdnu prax použiteľné. Obsah spisu nedáva podklad pre uplatnenie druhej vety tohto stanoviska, ktorá predstavuje výnimku z prvej vety a týka sa výlučne ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o takýto prípad, ktorým by došlo k porušeniu práva dovolateľa na spravodlivý proces.

10. K námietkam dovolateľa dovolací súd poukazuje na to, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťosť rozsudku odvolacieho súdu s rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára ich kompletizujúcu jednotu. Rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Súdov nižších inšancií sa v odôvodnení rozhodnutí vysporiadali so skutočnosťou prečo sa nezaoberali nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania (str. 4 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie a body 36 a 37 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu), doručením výzvy žalobcovi na nástup do práce prostredníctvom súdu (str. 5 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie a bod 39 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu) ako aj s výškou priznanej náhrady mzdy a dátumu odkedy bola táto náhrada priznaná (str. 5 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie a bod 39 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu). Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie o návrhu žalobcu zo dňa 01.02.2016 na rozšírenie žaloby rozhodol na pojednávaní dňa 05.02.2016, keď predmetnú zmenu v časti nemajetkovej ujmy nepripustil, na čo poukázal aj odvolací súd v bode 36 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, prečo mal za preukázanú neplatnosť výpovede danej žalobcovi ako aj skutočnosť prečo zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy vo výške 1.417,- eur za obdobie od 01.10.2015 do 08.01.2016 a prečo nepriznal vyššiu sumu náhrady mzdy, pričom z rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že tento považoval závery súdu prvej inštancie za správne.

11. K namietanému nerozhodnutiu o zmene žaloby zo dňa 03.02.2016 dovolací súd dodáva, že predmetným podaním sa žalobca domáhal určenia neplatnosti výpovede, t.j. rovnakého nároku ako v

žalobe, pričom v spojení s neplatnosťou výpovede namietal, že bola daná na základe nerešpektovania zákazu diskriminácie a zneužitia práva v rozpore s dobrými mravmi. Z uvedeného vyplýva, že žalobca sa podaním domáhal rovnakého nároku, teda určenia neplatnosti výpovede. Súd prvej inštancie nebol preto povinný rozhodovať o zmene žaloby, pokiaľ žalobca skutkovo odvodzoval neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou z dôvodu porušenia zásady rovnakého zaobchádzania petit jeho návrhu na zmenu žaloby nezodpovedá § 9 ods. 2 antidiskriminačného zákona.

12. K námietkam dovolateľa, že jeho odvolacia námietka vo vzťahu k neplatnosti dohody o zmene pracovnej zmluvy nebola neprípustnou novotou v odvolacom konaní dovolací súd poukazuje na bod 38 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, podľa ktorého mal odvolací súd za to, že z námietky žalobcu vyplýva, že namietal neplatnosť tejto dohody poukazom na to, že bol žalovaným uvedený do omylu. V prípade omylu podľa § 49a OZ ide o relatívnu neplatnosť právneho úkonu, ktorá spočíva v tom, že právny úkon, pri ktorom je daný dôvod relatívnej neplatnosti, sa považuje za platný, pokiaľ ten, kto je takýmto právnym úkonom dotknutý, sa neplatnosti právneho úkonu dôvodne nedovolá. Ak sa oprávnený subjekt neplatnosti právneho úkonu nedovolá, zostáva tento právny úkon platný so všetkými právnymi účinkami, ktoré z neho vyplývajú. Relatívna neplatnosť právneho úkonu nastáva na základe jednostranného právneho úkonu dovolaním sa relatívnej neplatnosti. Keďže sa dovolateľ relatívnej neplatnosti dovolával až v podanom odvolaní, keď ani netvrdil, že tento dôvod bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie, odvolací súd správne považoval túto námietku za neprípustnú.

13. Dovolateľ ďalej v tejto súvislosti namietal postup súdu prvej inštancie, keď bol povinný ex offio skúmať absolútnu neplatnosť dohody o zmene pracovnej zmluvy poukazom na R 33/1975, NS SR 30Cdo/2373/2012, 4Cdo/217/2007. K rozhodnutiu sp.zn. 30Cdo/2373/2012 dovolací súd poukazuje na to, že ide o rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, ktoré nemožno považovať za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Z uznesenia NS SR sp.zn. 4Cdo/217/2007 zo dňa 27. júla 2009 vyplýva, že „Keďže dôvody neplatnosti sú rozmanité, v konaní, v ktorom súd posudzuje platnosť právneho úkonu na návrh účastníka, nie je povinný z úradnej moci skúmať všetky skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu. Najmä, nie je povinný bez ďalšieho skúmať neplatnosť z dôvodov, ktorých základ je na strane subjektu dovolávajúceho sa neplatnosti právneho úkonu (nedostatok slobody a vážnosti vôle, rozpor s dobrými mravmi a pod.). Ak však za konania vyšli najavo také skutočnosti, ktoré spôsobujú absolútnu neplatnosť právneho úkonu, súd musí na ne vždy prihliadnuť bez ohľadu na to, ktorá z obligatórnych náležitostí právneho úkonu je dôvodom neplatnosti postihnutá.“ V predmetnom konaní nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré spôsobujú absolútnu neplatnosť predmetnej dohody.

14. V súvislosti s námietkou dovolateľa o nesprávnych záveroch o riadnom doručení výzvy na nástup do zamestnania a jej zákonnosti, a nesprávnej výšky priznanej náhrady mzdy dovolací súd poukazuje na to, že neúplnosť či nesprávnosť skutkových zistení, nesprávnosť týkajúca sa hodnotenia dôkazov súdom a ani nesprávne právne posúdenie vecí, t. j. nesprávne právne posúdenie vecí, nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považovaná za dôvod zakladajúci vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) OSP, pričom ani po prijatí nových procesných kódexov sa na aktuálnosti týchto záverov nič nezmenilo (R 37/1993, R 42/1993, R 125/1999, 3Cdo/108/2016). Výnimkou sú iba rôzne závažné deficity v dokazovaní, prípadne konajúcimi súdmi svojvoľné, neudržateľné alebo v zrejmom omyle prijaté skutkové závery, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Z podaného dovolania nevyplýva, že by o takýto extrémny prípad išlo. Dovolací súd v danej súvislosti poukazuje na bod 39 odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, z ktorého vyplýva, že výzva na nástup do práce bola k rukám žalobcu doručená dňa 09.01.2015.

15. Dovolací súd k danej veci ešte dodáva, že ak dovolateľ vo vzťahu k zákonnosti výzvy na nástup do práce namietol jej rozpor so zákonom poukazom na R 31/1980, dovolaciemu súdu nie je zrejma súvislosť tohto rozhodnutia s uvedenou námietkou. Z predmetnej výzvy, ktorá bola žalobcovi preukázateľne doručená dňa 09.01.2015 (č.l. 53), vyplýva, že sa má žalobca dostaviť do sídla žalovaného, kde mu bude po splnení zákonných podmienok žalovaný prideliť prácu. Z tejto výzvy

nevyplýva, že by žalovaný vyzval žalobcu na výkon práce, na ktorú nebol spôsobilý, ale vyzval ho na dostavenie sa do jeho sídla za účelom pridelenia práce po splnení zákonných podmienok, o.i. lekárskej prehliadky.

16. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

17. Vo vzťahu k otázke „či je súd okrem skúmania procesných a hmotnoprávných podmienok platnosti výpovede vyplývajúcej zo ZP, preskúmať aj diskriminačný charakter podanej výpovede" mal dovolací súd za to, že tento dovolací dôvod nebol dôvodný. Nevyhnutnou podmienkou prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP je, že sa týka právnej otázky, na riešení ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie. Toto ustanovenie dopadá len na takú právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a zároveň pri ktorej riešení sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Otázka položená dovolateľom nie je otázkou relevantnou, keďže rozsudok súdu prvej inštancie v časti určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru nadobudol právoplatnosť dňa 08.04.2016, na základe čoho predmetom odvolacieho konania bol už iba nárok žalobcu na náhradu mzdy, a nie určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru.

18. Vo vzťahu k námietke dovolateľa vyplývajúcej z § 421 ods. 1 písm. b) CSP, v zmysle ktorej namietal pochybenie súdov pri rozhodovaní o nároku na náhradu mzdy spočívajúce v tom, že z rozsudkov nie je zrejmé ako vypočítali zo mzdových listov žalobcu priemerný zárobok, a teda ich závery spočívajú na nesprávnom právnom posúdení otázky, ktorá nebola v praxi dovolacieho súdu osobitne riešená, dovolací súd uvádza, že nejde o právnu otázku od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, nakoľko z uvedeného vyplýva, že dovolateľ namietal nedostatočné odôvodnenie rozsudkov súdov nižších inštancií v časti výšky priznanej mzdy, teda podľa obsahu tejto dovolacej námietky by skôr mohlo ísť o tvrdenie vady konania podľa § 420 písm. f) CSP, ktorou vadou ale konanie súdu nie je postihnuté, ako už bolo uvedené vyššie.

19. Dovolací súd považoval poukazom na námietky dovolateľa a zamietnutie návrhu na zmenu žaloby odvolacím súdom za potrebné doplniť, že hoci v zmysle Uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 24. marca 2015 sp.zn. 5Cdo/56/2014, na ktoré poukazoval žalobca „Súd je povinný preskúmať všetky žalobcom tvrdené dôvody neplatnosti podanej výpovede najmä ak budú rozhodujúce z hľadiska rozsahu priznania náhrady mzdy tak, ako je tomu v prejednávanej veci (pozri rozsudok ESĽP C-271/91 vo veci M. H. Marshall v Southampton and South West Hampshire Area Health Authority). Je nesporné, že pokiaľ k prepusteniu došlo v dôsledku diskriminácie zo strany zamestnávateľa, je prostriedkom na odstránenie protiprávneho stavu reštitučná žaloba v zmysle § 9 ods. 2 antidiskriminačného zákona, ktorou sa žalobca domáha napravenia protiprávneho stavu (diskriminácie) a odstránenia následkov protiprávneho konania. V takomto prípade bude mať žaloba o určenie neplatnosti výpovede a náhradu mzdy charakter reštitučnej žaloby v zmysle § 9 ods. 2 antidiskriminačného zákona a pôjde o konanie vo veci porušenia zásady rovnakého zaobchádzania. Súdu teda nič nebráni, aby okrem skúmania procesných a hmotnoprávných podmienok platnosti výpovede vyplývajúcej zo Zákonníka práce, preskúmal aj diskriminačný charakter podanej výpovede," avšak v uvedenom konaní dovolateľ namietal odňatie možnosti konať pred súdom v tom, že odvolací súd nenariadil pojednávanie na pojednanie jeho odvolania, keď v zmysle § 214 ods. 1 písm. c) OSP na pojednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania. V zmysle uvedeného dovolací súd v predmetnom rozhodnutí konštatoval, že pokiaľ odvolací súd nenariadil vo veci pojednávanie na pojednanie odvolania žalovaného, porušil tým § 214 ods. 2 písm. c) OSP a odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom a tak konanie zaťažil vadou v zmysle § 237 písm. f) OSP.

20. Podľa dovolacieho súdu vymedzená právna otázka nie je právnou otázkou, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Hoci súdy neposudzovali diskriminačný charakter výpovede,

keďže po preskúmaní procesných a hmotnoprávných podmienok platnosti výpovede vyplývajúcej zo ZP dospeli k záveru, že výpoveď daná žalobcovi je neplatná z dôvodu, že nebol daný predchádzajúci súhlas príslušného úradu práce, sociálnych vecí a rodiny s výpoveďou, avšak diskriminačné dôvody neplatnosti podanej výpovede neboli rozhodujúce z hľadiska rozsahu priznania náhrady mzdy a ani nemohli privodiť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Žalobca si v priebehu konania uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 50.000,- eur, pričom súd prvej inštancie tento návrh na rozšírenie žaloby uznesením na pojednávaní dňa 05.02.2016 zamietol a následne na pojednávaní dňa 01.03.2016 právny zástupca žalobcu uviedol, že ďalšie nároky žalobcu budú uplatnené v samostatnom konaní. Dovolací súd poukazuje na to, že nie je oprávnený skúmať správnosť a dôvodnosť tohto uznesenia súdu prvej inštancie.

21. Nemožno tiež opomenúť, že predmetné konanie bolo vedené podľa vtedy platného a účinného právneho predpisu, a to Občianskeho súdneho poriadku, ktorý rozdielnosť vo vzťahu k postupu súdu v antidiskriminačnom spore ustanovil len v povinnosti odvolacieho súdu nariadiť pojednávanie vždy, ak išlo o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania. V predmetnom konaní bolo nariadené pojednávanie tak pred súdom prvej inštancie ako aj pred odvolacím súdom. Osobitosťou konania o porušení zásady rovnakého zaobchádzania vyplývajúcou z § 11 ods. 2 antidiskriminačného zákona je inštitút obráteného, resp. preneseného dôkazného bremena, keď v klasickom sporovom súdnom konaní dôkazné bremeno postihuje zásadne vždy toho, kto niečo tvrdí, teda žalobcu. V danom prípade však súdy dospeli k záveru o neplatnosti žaloby a neskúmali ďalej diskriminačné správanie žalovaného, a preto v tomto smere nevykonávali ani dokazovanie.

22. Najvyšší súd v zmysle vyššie uvedeného odmietol dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c) CSP (v časti, v ktorej namietal existenciu procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. f) CSP), a vo zvyšku podľa § 447 písm. f) CSP bez toho, aby skúmal vecnú správnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie o nároku žalovaného na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.